

[Sonja Mikkelsen]

tioner, således at ministeren vil overveje, hvordan han kan bistå dem med ligestillingsindsatsen.

Jeg forstår det på den måde, at såfremt institutionerne efterspørger tværgående eller mere overordnede initiativer til at understøtte deres egen indsats, så er ministeren klar til at samarbejde og til at give den fornødne opbakning. Det er både vigtigt og tilfredsstillende og desuden baseret på den opfattelse, som Socialdemokratiet deler, nemlig at der skal samarbejdes om at løse disse problemer, som stort set alle de videregående uddannelsesinstitutioner har.

Jeg er ganske enig med undervisningsministeren i, at ligestillingsindsatsen skal være en integreret del af en samlet personalepolitik. Den nye universitetslov giver institutionerne reelle muligheder for at tilrettelægge og arbejde efter en personalepolitik, og dermed er der også åbnet for at løse ligestillingsproblemet.

Jeg hørte undervisningsministeren sige, at han håber, at han inden årets udgang har et overblik over, hvilke mål og handlinger institutionerne har sat sig for, og undervisningsministeren understregede desuden i sit svar på forespørgslen, at han forventer at se resultater i løbet af de næste tre år. Dermed udtrykker ministeren – og det kan ministeren måske bekræfte – at han har forventninger til institutionerne om, at de tager faktiske skridt til at sikre en mere lige kønsfordeling i alle stillingskategorier og til at sikre, at bedømmelsesudvalget og andre faglige udvalg får en så god kønsmæssig balance som muligt. Det kan næppe lade sig gøre ret mange steder uden klarhed over, hvem der på institutionen har det overordnede ansvar, og hvem der har ansvaret for, at de forskellige initiativer, man vælger at gøre brug af, faktisk føres ud i livet, altså at man gør mål og midler synlige for alle. I den sammenhæng må det være vigtigt for institutionerne, at undervisningsministeren her i dag har givet et løfte om at være åben over for de ønsker, institutionerne måtte have til ministeriets indsats og opbakning.

Jeg vil gerne understrege, at universitetslov og institutionernes selvforvaltning ikke af institutionerne kan bruges til at vælge at gøre ingenting. Sker der ikke noget nu i virkeligheden på ligestillingsfronten på universiteterne, så må regering og Folketing påtage sig ansvaret

og udforme den konkrete ligestillingspolitik på baggrund af anbefalingerne fra Ligestillingsrådet og Forskningspolitisk Råd, men jeg vil gerne understrege, at det efter Socialdemokratiets opfattelse vil være langt det bedste, om institutionerne selv kan finde ud af det, fordi processen, der følger af et arbejde med en ligestillingspolitik, er afgørende for at fremkalde de nødvendige holdnings- og bevidsthedsændringer, der skal give de varige ændringer, fordi metoderne er accepteret i miljøet. De midler, der skal anvendes på de forskellige institutioner og fag, vil være forskellige. Alene hr. Rahbæk Møllers eksempler fra det naturvidenskabelige område vidner om, at der på dette hovedområde er behov for, kan man sige, skrappe metoder end på nogen af de øvrige områder.

Forskningsministeren har en miniundersøgelse på vej af forskellene på to økonomistudier på Århus og Københavns Universiteter. Her er der store kønsmæssige forskelle både på studenter- og forskersiden. Resultaterne herfra bliver interessante, men måske vil institutionerne finde behov for en større undersøgelse af, hvilke interne barrierer der gør sig gældende, og få brugbare virkemidler til at fjerne dem som en hjælp til institutionerne i deres valg af metoder til fremme af ligestillingen.

Både i evalueringsrapporten fra aktionsplanen for kvindeforskning og ved Forskningsudvalgets høring sidste år er der peget på behovet for en kvalitativ undersøgelse. Hidtil er der alene lavet statistiske opgørelser, men der er selvfølgelig ingen grund til at sætte en større undersøgelse i værk, såfremt der allerede er en fælles forståelse for, hvorfor situationen er, som den er på den enkelte institution. Det er jo første skridt til at ændre det.

En aktiv ligestillingspolitik på universiteterne er altså ikke lig med kvoteordninger for optagelse af lige mange mænd og kvinder på alle fag og ansættelser af lige mange mænd og kvinder på alle institutioner uanset kvalifikationer, hvis nogen går med den forestilling. En aktiv ligestillingspolitik er en bevidst personalepolitik, der tager sigte på aktivt at ændre på den skæve kønsfordeling i alle stillingskategorier som et led i at styrke forskningens kvalitet og relevans både på kort og på lang sigt.

SF's dagsordensforslag ser jeg som et udtryk for den samme utålmodighed, som vi har i So-